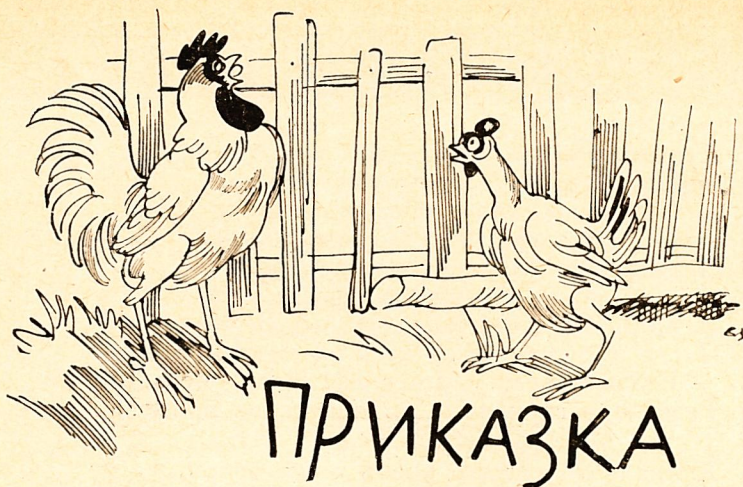

ПРИКАЗКА

Пѣтльо златоперести шета край стобора,
гледа зърно бобено, хитро му говори:
— По-юнакъ отъ тебе съмъ, мога да те глътна.
Пѣтльо клъвна зърното, ала... неприятели.
Пусто зърно бобено въ глътката му спрѣ се.
Пѣтльо умърлуши се... треска го затресе.
На земята легна той и крака навири...
— Оле Боже, Боженце, умирамъ... умирамъ!
Дружке ле, кокошчице, тичай при Сивушка.
Да ми даде млѣчице милата кротушка.
Сбраха се кокошкитѣ, глѣчъ и олелия.
— Да намѣримъ млѣчице, умира горкиятъ...

Хукнала кокошката презъ поля, баири,
тѣжна и задъхана при Сивушка спира.
— Кравичке, сестричке ле, ти баща, ти мама!
Пѣтльо златоперести е въ беда голѣма!
Пусто зърно бобено, чакъ на смъртъ го гѣтна,
дай ми глѣтка млѣчице, Пѣтльо да преглѣтне!
— Може, мукна кравата, нали сме познати,
само малко сѣнчице косачѣтъ да прати!

Хукнала кокошката презъ поля, баири,
тѣжна и задъхана при косача спира.
— Братченце, косаченце, ти баща, ти мама!
Пѣтльо златоперести е въ беда голѣма.
Дай ми малко сѣнчице, кравата да хрусне,
тя пѣкъ глѣтка млѣчице обеща да пустне. —
Съ тази глѣтка млѣчице Пѣтльо да преглѣтне, —
пусто зърно бобено, чакъ на смъртъ го гѣтна.
— Става бе, кокошчице, нали сме познати,
нека бай ковачѣтъ ми накове косата!